

Pohabljeni narod?!

Foto: Anton Urankar.

April in maj sta pomladna meseca, ki nas vsako leto obdarujeta s pravimi udesi prebujajo naše narave. Prinesla naj bi tudi mir, veselje, radost do življenja in spokojnost v naša srca, kar pa se vendar ne zgodi. Ta čas prinese žal tudi bridke obletnice usodnih dogodkov, ki so nas zaznamovali in razdelili. Med njimi je gotovo za svet najpomembnejša obletnica. 'dan zmage'. 9. maj.

Za nas Slovence je praznina tega dne najmanj dvomljiva, saj zmaga nad fašizmom in nacizmom, ki nas upravičeno lahko navduši, pomeni hkrati tudi zmago revolucije, zmago komunizma in zamenjavo enega totalitarizma z drugim. Prepričan sem, da si večina slovenskega naroda take zmage ni želela. V širšem okolju, kjer sem dosegel konec vojne, so bili dejansko redki, ki so se navduševali za komunizem, tudi naš sosed, kmet, partizan in spomeni kar, ne. Za revolucijo se slovenski narod ni nikoli odločil, vsilili so mu jo komunisti in za njeno izvedbo zlorabili osvobodilni boj. Bila je zločin, obglavljenje slovenskega naroda in slovenstva! Nad šestimi odkritimi morišči dokazuje ta veliki zločin, ki se je nadaljeval z nasiljem vse do osamosvojitve.

Cilj revolucije sta bila prevzem oblasti in uvedba socializma, ki je v Evropi, enako pa tudi v Sloveniji, propadel, razgradili pa so ga sami komunisti. Za ta izjalovljeni poizkus stvaritve raja na zemlji, za množice nedolžne žrtve, za gospodarski in npravstveni razkroj, ki nas spremljata še danes, ni odgovarjal noben revolucionar, zanimivo, da jih pravzaprav ni, vsi so se prelevili v osvoboditelje.

Kaj naj tedaj pravzaprav praznujemo? Naše zmage? Med svojim osmim in dvanajstim letom sem doživljal to vojno in revolucijo na domači kmetiji. Bil sem priča temu bojevanju, moja mama je najbolj slikovito opisala te junake s trditvijo: »P'rletijo, popokajo, pa letijo!« Takšno je bilo bojevanje naših osvoboditeljev vse do konca leta 1944, sam sem prepričan, da naši osvoboditelji niso odigrali nobene take pomembne vloge, ki je ne bi zmoglo samo civilno prebivalstvo. Nismo mi pregnali Nemcev iz Slovenije, sami so odšli, za njimi so šele prikorakali naši osvoboditelji.

Ta praznovanja me niso nikoli privlačila in ne navduševala. S prijateljema sem se v letošnjem aprilu zato odločil, da obiščem eno od številnih grobišč po vojni pobitih nedolžnih žrtev v Sloveniji, izbrali smo na mojo pobudo Stari Hrastnik. Za ta kraj sem se odločil iz dveh razlogov, ki ju predstavljam.

V letu 1958 sem bil kot študent na praksi v Hrastniku in tam mi je eden od zaposlenih zaupal, da so po vojni pono i ve dni iz železniške postaje vodili moške, ženske in otroke, tudi vojake in jih v rudniku streljali.

Po diplomi, najbrž v letu 1963, pa me je na delovnem mestu obiskal eden od delavcev in mi zaupal, da je eden od tistih, ki so streljali te nesre nike. Ni povedal kje, sam pa sem njegovo priznanje povezal z rudnikom Hrastnik. Njegova izpoved, ki ga je težila, je bila: »Saj jih nisem postrelu, kar mal sem jih pošpricu s šnelfajarco, oni pa so tekli in padli v jašek!« Ti dve spoznanji sta me prizadeli in obremenili, mi vzbudili bole ino, so utje in strah, pa tudi potrdili, da so zlo inini, ki so postopoma prihajali na dan, resni ni.

Danes je ta naša nesre a, ta veliki zlo in nad slovenskim narodom, že skoraj v celoti razkrita. edalje pogosteje se zato sprašujem, kakšne so pravzaprav vrednote mojega naroda, e asti takšno osvobajanje?

To vprašanje se mi je po obisku moriš a v Hrastniku še globlje zajedlo v mojo dušo. Na spomeniku je napisano sporo ilo:

NA TEM HRIBU LEŽI NA TISO E VOJAKOV SLOVENSKE DOMOBRANSKE VOJSKE, NAD STO SLOVENSКИH DEKLET IN ŽENA, OD ANGLEŽEV IZ VETRINJA VRNENIH, S TEHARIJ PRIPELJANIH, OD KOMUNISTOV POBITIH JUNIJA 1945 IN VE TISO VOJAKOV KRALJEVE VOJSKE V DOMOVINI IN HRVAŠKE VOJSKE. VSEM NAJ DA BOG VE NI MIR IN POKOJ.

Spomenik je na velikem travniku, do njega pa ne vodi kakšna prepoznavna pot, še shojene steze ni, ki bi dala slutiti njegovo bližino. Na tem obmo ju je še Marijino znamenje z Jezusom v naro ju, seveda pa ni nikjer nobenega kažipot, ki bi obiskovalca usmeril do kraja spomina.

Ob našem obisku je rahlo deževalo, kar je naše iskanje še otežilo. Najprej smo šli previsoko v hrib, nato smo se vrnili in le odkrili takó znamenje kot tudi spomenik. V vasi, do koder smo prišli, smo vprašali doma ina, kje je spomenik pobitih domobrancev, vendar nam gospod ni znal ali pa ni maral povedati. Le to nam je namignil, da smo prišli previsoko.

Zaradi visoke mrve na travniku sva bila s prijateljem do kolen mokra, kar dokazuje, da nih e ne vzdržuje teh poti, da skušamo ta kraj prikriti in nedolžne žrtve zatajiti. To dejstvo me je seveda prizadelo. Po vrnitvi domov sem prebrskal podatke na google zemljevidu in s presene enjem ugotovil, da to spletno mesto pozna pot do spomenika in pot do kozolca, kjer je v juniju 1945 zasedalo revolucionarno sodiš e. Kraju spomenika doda še sporo ilo: »Stari šaht, kraj komunisti nega zverinstva«, ob kozolcu pa: »Tovariši komunisti, ali še pomnite ta kozolec, kraj vaših zlo inov?« Svet ve za naše zlo ine!

Vrnimo se k vprašanju o vrednotah tega naroda. Za nimo na za etku! Odlo itev o pobjah je lahko sprejel le centralni komite KP. Od tu naprej so bili na vseh ravneh le bolj ali manj dosledni izvrševalci tega ukaza, krvniki.

Pobjem teh nedolžnih ljudi, zvezanih ljudi, mladih fantov in deklet, tudi otrok, je sledilo strahopetno prikrivanje teh zlo inov in to skrivanje ali pa opravi evanje se nadaljuje še danes. Eno in drugo je nevedno loveškega dostojanstva in vprašam se: ali bo vrednostni nabor slovenskega naroda le zmogel tisto mero pravi nosti, so utja in usmiljenja, da te nedolžne žrtve najdemo, spodobno pokopljemo in zagotovimo primerno spominjanje teh dogodkov.

Ob vseh teh zlo inih, pobjah tiso ih nedolžnih mladih ljudi, ob neurejenih, zanemarjenih in tudi neodkritih grobiš ih je slavljenje dneva zmage, kot ga praznujemo danes, po mojem nravstveno neprimerno, nadomestiti bi ga morali s praznovanjem spomina na pobite nedolžne Slovenke in Slovence in vse druge nesre nice in nesre nike, ki so se znašli pred našimi revolucionarnimi sodiš i, bili pomorjeni in so pokopani na slovenskih tleh.

Za to zmago sem prispeval ve kot ve ina revolucionarjev, vendar take zmage ne maram, revolucionarji

so jo spremenili v moj poraz, v poraz ve in slovenskega naroda in naše današnje družbene razmere taki oceni pritrjujejo.

Najmanj kar lahko kot narod storimo: današnjo vsebino slavljenja dneva zmage zamenjajmo s spominom na žrtve revolucionarnega nasilja. To bi storil vsak ponosen in odgovoren narod, ki ga kruta zgodovina ni zmogla pohabiti!

Spoštovani Hrastni ani in okoli ani! Ozrite se kdaj pa kdaj proti pobo ju Starega Hrastnika! Tam so bili pobiti nedolžni ljudje. Zgodovina vas je zadolžila, da se jih spominjate in usmerjate obiskovalce, da se jim poklonijo.

Spoštovani katoli ani! Ve ina teh mladih ljudi so bili tudi katoliki in morda prav zato tu pomorjeni. To je zato ena od postaj križevega pota, Slovenskega križevega pota. Prehodimo ga in poklonimo se jim!

*asnik je še vedno brezpla en, ni pa zastonj in ne poceni. e ho ete in zmorete, lahko njegov obstoj **podprete z donacijo.***

KOMENTAR

Janez Oseti iz moriš a na hrastniškem hribu so se rešili petkovšek iz rovt, janez ozimek pripadnik 16. ete stiškega bataljona, lojze opeka(o e misijonarja pedra opeke) in še morda kdo

Janez Oseti lojze opeka je imel tudi brata,ki je skupaj z 11. ušel enkrat po 20. juniju 1945 iz teharij,njega že naslednji dan ujeli,od 11. jih je preživelo samo štirje in to so bili ivan korošec1924-2015, janez zdešar 1926-2013,švigelj1925 in lojze debevc, kateri je pred nekaj leti umrl.

Dragutin Safaric Na tem portalu je marsikaj. Sprašujem se, zakaj ne stopimo skupaj in naredimo nekaj koristnega. Preko 30 let zbiram podatke o vojnih in poveljnih žrtvah. Delam svoj digitalni kataster moriš - grobiš . Na mojem portalu ni tega v digitalni obliki pa tam prilagam le karte snete z monitorja. Zasavje izredno dobro poznam, že davno sem bil na IBT-ju v Trbovljah projektant. Poglej si: <http://www.safaric-safaric.si/>